

Så var der adskillige – jeg tror også, at ministeren var inde på det – som snakkede næsten helt rørende om disse satspuljemidler, som man havde brugt til at lave nogle forbedringer med. Der er jeg altså nødt til at sige, at disse satspuljemidler har de handicappede, i hvert fald de handicappede, der modtager overførselsindkomst, selv betalt. Disse satspuljemidler fremkommer nemlig ved, at pensionisters, bistandsmodtageres og andres overførselsindkomster ikke stiger i takt med den almindelige lønudvikling i samfundet, men i en lavere takt.

Det vil sige, at de penge, man så bruger til forbedringer, har de pågældende mennesker i realiteten selv betalt. Det synes jeg ikke er værdigt, for det er jo i realiteten det samme som at sige, at der ikke er penge fra den fælles kasse til det her. De forbedringer, der skal gennemføres for de handicappede, må de handicappede selv betale i kraft af en lavere indkomstudvikling end resten af befolkningen. Der bliver ikke noget fra den fælles kasse. Der er ikke nogen solidaritet.

Jeg vil i øvrigt sige til hr. Martin Lidegaard, selv om jeg har dyb, dyb sympati for Det Radikale Venstres forslag, det er et rigtig godt beslutningsforslag med mange gode enkeltelementer, at jeg heller ikke synes, at det med at tage pengene fra Landsbyggefondens kasse er særlig kløgtigt. Det er ligesom med satspuljen. Her er det så bare lejerne, der specielt er udset til at betale.

Hvorfor kunne vi ikke være enige om, at handicapområdet er et område, som det i et civiliseret samfund påhviler os alle at bidrage til? Det vil sige, at regningen må sendes her til Folketinget. Man skal ikke lave sådan en finansiering via mystiske kasser, som i realiteten enten betales af de handicappede selv, eller også sætter man en udvalgt gruppe, nemlig lejerne, til at finansiere det ved at tage pengene fra Landsbyggefonden.

Nu er jeg ked af, at jeg skal sige det til hr. Martin Lidegaard, for hr. Martin Lidegaard har fremsat et i øvrigt fremragende forslag med mange gode ting omkring tilgængelighed på stationer og alt muligt. Det vil jeg gerne rose meget kraftigt, og vi vil gerne være med til at bringe Det Radikale Venstres beslutningsforslag igennem, men vi vil altså gerne drøfte en anden finansiering end den, Det Radikale Venstre har foreslået.

Det glæder mig, hvis ministeren tilkendegiver, at debatten ikke er færdig. Det kan give anledning til optimisme, håber jeg da. Men jeg sy-

nes bare ikke, at de meldinger, der har været fra regeringspartierne og Dansk Folkeparti har været udtryk for solidaritet. De har været udtryk for snæversyn, og de har været udtryk for en form for nærighed, der ikke er et velfærdssamfund værdigt.

I et velfærdssamfund må det være sådan, at når vi diskuterer forholdene omkring sikring af de handicappedes muligheder for at kunne fungere på samme vilkår som alle andre i samfundet, er det en opgave, der skal løses af samfundet i fællesskab, bæres af alle og på alle skuldre, selvfølgelig især de bredeste.

Kl. 20.15

Den filosofi synes jeg ikke at ministeren har levet op til i dag. Det er jeg nødt til at sige. Det glæder mig, hvis ministeren mener, at der er mulighed for at forlænge debatten en lille smule, så vi måske kan få rettet op på det dystre indtryk, som har sænket over den her debat. Det er jeg nødt til sige.

Jeg tror, der var et folketingsmedlem, der talte om en sort dag. Det vil jeg så ikke konkludere endnu, for det kan jo være, at der kan rettes lidt op på det her til slut. Især hvis ministeren vil tilkendegive, at der ikke er grund til den bekymring, jeg har haft om, at det skulle udvikle sig til bare at være en syltekrukke, hvor regeringen vil skyde problemerne til andre tider.

Hvis ministeren kan give nogle andre tidsrammer og måske en tilkendegivelse af, at ministeren dog trods alt vil gå ind og forhandle med oppositionen om konkrete skridt, måske ikke alt det, vi har foreslået, men så vi dog kunne komme i gang, ville det være godt.

Tove Videbæk (KD):

Forslagene B 103 og B 115 omhandler seks forskellige forslag, nemlig kortlægning af boligbehov og indførelse af byggestandarder, pulje til forbedring af tilgængelighed på togstationer, tilgængelighedskrav i forbindelse med ejerskifte og individuelle kørselsordninger og sektoran-svarlighedsprincippet i forbindelse med efteruddannelsessystemet. Det er jo mest et par af forslagene, vi har brugt vores tid på her i dag.

Jeg vil først og fremmest lidt overordnet sige, at B 103 sådan set lider af den samme mangel, som regeringens handlingsplan på handicapområdet, nemlig at der ikke er nævnt et eneste ord om børn i hele forslaget. Men jeg vil tage et par af forslagene og give dem nogle kommentarer med på vejen.